

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΩΠΑΣ Q.BIT

Ταξιδιώτης στο κάτοπτρο του χρόνου

PLAYER
#24601

THE ACTIVE
CURRENTLY RUNNING:
1944

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

1o ΜΕΡΟΣ

ΟΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ των περιπολικών έσκιζαν την ησυχία της νύχτας.

Η συνήθως ήρεμη γειτονιά είχε αναστατωθεί. Όλοι είχαν βγει στα μπαλκόνια προσπαθώντας να καταλάβουν τι συνέβαινε. Ήταν φανερό ότι κατέφθαναν αστυνομικές δυνάμεις απ' όλα τα μέρη της πόλης, με την εντολή να αποκλείσουν την περιοχή.

«Θωμά, δεν ακούς τι γίνεται; Σταμάτα πια να παίζεις στον υπολογιστή. Αρκετούς έχεις σκοτώσει εικονικά στα παιχνίδια πολέμου. Κάτι έχει συμβεί στη γειτονιά μας, παιδί μου. Αληθινός πόλεμος».

«Εντάξει, μαμά. ΟΚ».

«Τι “εντάξει” και “ΟΚ”; Παιδάκι μου, καταλαβαίνεις τι σου λέω; Πάλι βαριέσαι να μου μιλήσεις; Ε! Όχι και τώρα».

«Καταλαβαίνεις ότι με τρομάξες έτσι όπως μπήγες στο δωμάτιο! Τι σε νοιάζει εσένα τι γίνεται εκεί έξω; Κοίτα τη

δουλειά σου. Δεν το ξέρεις ότι ο κόσμος έχει γεμίσει κακοποιούς; Κάποιον θα κυνηγούν».

«Μα ακούγεται σαν να έχουν έρθει όλα τα περιπολικά του κόσμου στο δρομάκι μας. Ποιον να κυνηγούν; Εδώ είμαστε όλοι φιλήσυχοι άνθρωποι. Τι μυστικά να κρύβει μια γειτονιά σαν τη δική μας;»

«Ξέρω κι εγώ; Από τις πολλές αστυνομικές ταινίες που βλέπεις, σε λίγο θα μας πεις ότι ακούς και ελικόπτερο!»

«Ναι! Να! Το ακούω. Εσύ δεν το ακούς; Θωμά, φοβάμαι! Μια μάνα με ένα παιδί είμαι, απροστάτευτη».

«Δηλαδή, αν ήταν εδώ ο μπαμπάς, τι θα σου έκανε; Κάποια ληστεία θα έγινε και κυνηγούν τους ληστές. Μην ασχολείσαι. Στις ληστείες χρησιμοποιούν ελικόπτερα για να πιάσουν τους δράστες. Να, βλέπεις το φως από τον προβολέα του;»

«Το ελικόπτερο ακούγεται σαν να είναι πάνω από το κεφάλι μας. Ο προβολέας φωτίζει το μπαλκόνι μας. Θωμά μου, θα τρελαθώ. Έλα, αγόρι μου, να κρυφτούμε στην αποθήκη μας στο υπόγειο. Μπορεί ο ληστής να είναι στο μπαλκόνι μας ή να έχει μπει και μέσα στο σπίτι μας!»

«Καλά λοιπόν. Κλείνω τον υπολογιστή και σου δίνω τον εξωτερικό σκληρό δίσκο. Πάρ' τον και κάνε αμέσως ό,τι ακριβώς γράφω στο χαρτάκι που σου κολλάω από κάτω. Τώρα πρέπει να στείλω ένα μήνυμα.»

«Ε όχι τέτοιες στιγμές εσύ να στέλνεις μηνύματα! Πόσο αναίσθητος είσαι! Πάμε να κρυφτούμε σου λέω! Αυτό έκανε ο παππούς σου στην Κατοχή».

«Εσύ να πας».

«Κι εσύ;»

«Έχουμε Κατοχή;»

Ο Θωμάς τής έδωσε τον εξωτερικό σκληρό δίσκο του.
«Εσύ, ρωτάω, πού θα πάς;» επέμεινε η μαμά.

Τότε ακούστηκε πολύ δυνατά από το μεγάφωνο του
ελικοπτέρου μια φωνή, σαν να μιλούσε ρομπότ:

«ΕΙΣΑΙ ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΜΕΝΟΣ. ΜΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΣ
- ΠΑΡΑΔΩΣΟΥ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ. ΔΙΩΚΕΣΑΙ».

Ο Θωμάς πλησίασε στην μπαλκονόπορτα.

Την άνοιξε αργά, σαν αυλαία θεάτρου. Βγαίνοντας στο
λουσμένο από το φως του προβολέα μπαλκόνι, είπε στη
μαμά του:

«Πάω να τους καθυστερήσω. Φύγε εσύ. Όπως είπαμε».

«Θωμά, μην κάνεις καμιά τρέλα. Για σένα ήρθαν;»

«Ισχύει! Δεν ήρθαν. Τους έφερα».

«Τι έγκλημα έχεις κάνει, αγόρι μου;»

«Ηλεκτρονικό;» απάντησε ειρωνικά με ερώτηση. «Φύ-
γε τώρα και ακολούθησε τις οδηγίες. Έχω παράσταση.
Βγαίνω».

*Έξερres ότι η παράσταση που θα έδινες θα είχε τόση επι-
τυχία, ώστε η ζωή σου δε θα ήταν ίδια ποτέ ξανά. Αυτό
όμως δεν ήθελες; Να τα αλλάξεις όλα! Για κάποιους
ήσουν απλώς ιδιόρρυθμοι. Για άλλους αδιάφοροι. Τώρα
όλοι θα αναγνώριζαν ότι είσαι απρόδλεπτος, ανατρεπτι-
κός, αντισυμβατικός. Πάντα επιζητούσες την περιπέτεια,
αλλά μέχρι εκεί που ήσουν προετοιμασμένος να αντέξεις.
Το απροσδόκητο όμως;*

2

ΤΟΝ ΘΩΜΑ τον ξέρω χρόνια. Είμαστε συμμαθητές από μωρά. Δημοτικό, γυμνάσιο και τώρα στην Α' λυκείου. Ήσυχο παιδί. Εσωστρεφής τύπος που ανοίγεται και σου δείχνει τον αληθινό εαυτό του μόνο αν σε εμπιστευτεί. Κι εμένα με εμπιστεύεται. Είμαι η κολλητή του. Το Χριστινάκι του.

«Χριστίνα, μόνο εσύ κι ο Μανώλης ξέρετε τον αληθινό Θωμά όσο τον ξέρω κι εγώ!» μας έλεγε.

«Υπάρχει κάποια πλευρά του που δεν την ξέρεις ούτε κι εσύ ο ίδιος;» τον είχα ρωτήσει κάποτε.

Μου απάντησε: «Φοβάμαι και να το σκεφτώ».

Μέχρι πέρσι ήμασταν τρεις οι κολλητοί, αλλά ο Μανώλης διάλεξε άλλο δρόμο κι έτσι με τον Θωμά μείναμε οι δυο μας.

Ο Θωμάς δε γελάει εύκολα, δεν εκδηλώνει τα συναισθήματά του, αλλά με κάνει να γελάω. Με κοροϊδεύει που δεν τα καταφέρνω καλά με τους υπολογιστές. Αυ-

τός από μικρός έχει κόλλημα μαζί τους. Πάντα τον θυμάμαι μπροστά σε μια οθόνη: επιτραπέζιου υπολογιστή, φορητού υπολογιστή, κινητού τηλεφώνου, τάμπλετ, ipod. Δεν έχει σημασία τι ήταν, αρκεί να είχε οθόνη. Έτσι κι αλλιώς, ο μπαμπάς του πάντα του έφερνε για δώρο ό,τι πιο εξελιγμένο κυκλοφορούσε. Έψαχνε τρόπους να επικοινωνούν φτηνότερα, επειδή όλο έλειπε, αφού δούλευε σε όλα τα μέρη του κόσμου. Η τεχνολογία τούς το πρόσφερε αυτό. Έτσι ο Θωμάς είχε πρώτος όλα εκείνα που εμείς αποκτούσαμε πολύ αργότερα. Εδώ και τρία χρόνια όμως ο πατέρας του δεν έχει έρθει καθόλου.

Τα δάχτυλα του Θωμά στα πληκτρολόγια ή στις οθόνες αφής κινούνται σαν βιρτουόζου πιανίστα. Δεν του έχουμε βγάλει άδικα το παρατσούκλι Q. Bit, αφού μόνο με τους υπολογιστές ασχολείται, και μάλιστα σχεδόν με κβαντική ταχύτητα. Το Q λοιπόν για το Quantum, αφού θα μπορούσαμε να τον παρομοιάσουμε με ένα κβαντικό μπιτ το οποίο έχει μεταμφιεστεί σε άνθρωπο. Μέχρι που κυκλοφορούν και ανέκδοτα στο σχολείο:

«Τι λέει ο Θωμάς σε ένα κορίτσι στο πρώτο ραντεβού;»

«Enter».

«Τι κάνει ο Θωμάς για να αποφύγει το πρώην κορίτσι του;»

«Esc».

«Τι λέει ο Θωμάς στο κορίτσι του όταν θέλει να χωρίσει;»

«Ctrl End».

«Τι κάνει ο Θωμάς όταν δεν ξέρει να απαντήσει στην ερώτηση του καθηγητή;»
«Δεί τον καθηγητή».

Ο Θωμάς τα απολαμβάνει όλα αυτά. Του αρέσει να τον λέμε Q. Bit. Μας διαβεβαιώνει ότι δεν πρέπει κανείς να ανησυχεί ότι θα εθιστεί, γιατί έχει αποφασίσει από νωρίς πως δε θα γίνει θύμα της τεχνολογίας. Δε θα τον μαγέψει εκείνη. Αντίθετα, αυτός «θα την εξουσιάζει με τη δύναμη του μυαλού του» και θα τη χρησιμοποιεί όπου και όπως θέλει.

Στην αρχή του φθινοπώρου όμως, όταν κόλλησε με κάτι νέα παιχνίδια πολέμου, ανησύχησα. Ήταν την ίδια περίοδο που ο Μανώλης έμπλεξε σε μια νεοναζιστική οργάνωση και αφοσιώθηκε σε αυτήν. Δε θα άντεχα να τους χάσω και τους δυο. Προσπαθούσα να συζητήσω με τον Θωμά, αλλά μιλούσαμε ελάχιστα στο τηλέφωνο, στο skype ή στο chat. Ποιοι; Εμείς, που αν δεν περνούσαν δυο ώρες επικοινωνίας, δε σταματούσαμε. Δεν έδγαινε έξω, δεν έτρωγε, δεν επικοινωνούσε με κανέναν έξω από το παιχνίδι. Ήταν ολοφάνερο. Δεν είχε καταφέρει να τηρήσει την υπόσχεσή του να μην εθιστεί. Υπήρχαν ημέρες που «πολεμούσε» στην οθόνη είκοσι ώρες. Κοιμόταν ελάχιστα και έδαζε το ξυπνητήρι από τα χαράματα, μήπως του επιθεθούν από υπολογιστή στο νότιο ημισφαίριο και τον πιάσουν στον... ύπνο. Από το δωμάτιό του ακούγονταν φράσεις όπως «Κι αν σκοτωθείς εσύ, εγώ τι να κάνω;». «Θα τους σκοτώσω εγώ». «Πέθανε πια». «Έλα πιο μπροστά να σε σκοτώσω».

Ευτυχώς, γρήγορα κατάφερε να ανακτήσει τον έλεγ-

χο. Επέστρεψε στις γνωστές του συνήθειες. Λέω γνωστές γιατί όλοι ξέρουμε... Σε όλους έχει χαρίσει κάποιο ηλεκτρονικό παιχνίδι που έχει σπάσει τους κωδικούς του ή κάποια ταινία που έχει κατεβάσει παράνομα. Κι όχι μόνο. Όλοι έχουμε ακούσει ιστορίες για το πώς παραβίασε την ασφάλεια ηλεκτρονικών συστημάτων εταιρειών τεραστίων συμφερόντων, της αστυνομίας ή ευρωπαϊκών διαστημικών κέντρων. Συχνά μου έλεγε καμαρώνοντας πόσο τον εκτιμούν τα μέλη της παγκόσμιας κοινότητας χάκερ. Βέβαια, αυτός δεν έχει καμία σχέση με τους άλλους χάκερ. Είναι απλώς το παιχνίδι του. Όχι ότι είναι ελαφρυντικό, αλλά είμαστε μόνο δεκαπέντε μισό! Όλα μάς μοιάζουν με παιχνίδι, πολλές φορές κακόγουστο.

Όταν διάβασα χθες το μήνυμα που μου έστειλε, τρελάθηκα.

«Μου την έπεσαν οι μπάτσοι με ελικόπτερο. Θεαματικό! Πρόσεχε μωρό».

Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Ο Θωμάς Q. Bit θα έπεφτε στα χέρια της αστυνομίας μόνο αν το ήθελε ο ίδιος. Πώς τον έπιασαν; Το ήθελε άραγε; Το προκάλεσε ο ίδιος; Και για να μου γράψει «Πρόσεχε μωρό», τα πράγματα πρέπει να ήταν πολύ σοβαρά.

Αν και το μήνυμά του έμοιαζε τρυφερό, δεν ήταν καθόλου. «Μωρό» δεν είμαι εγώ. Εννοεί «Πρόσεχε ΤΟ μωρό». «Μωρό» επειδή είναι πολύ μικρός λέει τον εξωτερικό δίσκο στον οποίο έχει αποθηκεύσει το πιο πολύτιμο γι' αυτόν υλικό. Ευτυχώς, με είχε ενημερώσει για το τι έπρεπε να κάνω, αν στριμωχνόταν πολύ και μου τον έστελνε. Ποιος όμως θα μου έφερνε το «μωρό»; Πού να το περίμενα;

Όταν οι φίλοι μας αποφασίζουν να αλλάξουν τη ζωή τους –και μάλιστα χωρίς να μας ρωτήσουν–, είμαστε υποχρεωμένοι να τους ακολουθήσουμε; Ούτε αυτό δεν πρόλαδες, Χριστίνα, να σκεφτείς. Τον αγαπούσες τόσο πολύ τον φίλο σου, που θα έκανες τα πάντα γι' αυτόν. Αρκεί να μην τον έχανες. Κι αν τον έχανες;

3

 ΦΟΥ Ο,ΤΙ ΘΕΛΑΤΕ να μάθετε, σας το είπα! Σας παρακαλώ, φτάνει».

«Τι φτάνει; Έχεις καταλάβει τις κατηγορίες που θα σου απαγγελθούν;»

«Κατάλαβα και ζητώ να σταματήσετε να με ταλαιπωρείτε. Επίσης, θέλω να στείλω ένα e-mail».

«Τι να στείλεις;»

«Ένα μήνυμα από το ηλεκτρονικό μου ταχυδρομείο!»

«Δε θα πλησιάσεις σε υπολογιστή ούτε για να δεις τον καιρό. Δε σου αρκεί που χάκαρες το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο του Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και φάνηκε σαν να έστειλε ερωτικά μηνύματα σε όλες τις ευρωβουλευτίνες; Οι “Κυβερνοράμπο” όμως ευτυχώς σε εντόπισαν!»

«Ναι; Αλήθεια; Λοιπόν, έχω δει στις ταινίες πως έχω δικαίωμα να κάνω ένα τηλεφώνημα. Μπορώ;»

Πήρε τηλέφωνο τον καθηγητή της Πληροφορικής.

Ήταν ο αγαπημένος του καθηγητής. Αυτός θα μπορούσε να τους εξηγήσει ότι δεν τον είχε βάλει κανένας να χαλάει τα sites. Ούτε το έκανε για να κερδίσει κάτι. Μόνος του το έκανε, έτσι, για διασκέδαση.

Ο Ανδρέας Γρηγορίου έφτασε πολύ γρήγορα στο κτίριο του Αρχηγείου της Αστυνομίας, στην υποδιεύθυνση «Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος» και ζήτησε τον προϊστάμενο. Ήθελε να του επιτρέψουν να δει τον Θωμά.

«Είναι ανήλικος. Είμαι καθηγητής από το σχολείο του. Πρέπει να μου επιτρέψετε να δω τον μαθητή μου. Η μητέρα του δεν έχει εμφανιστεί ακόμη και ο πατέρας του λείπει. Πολλές φορές είχαμε συζητήσει στον Σύλλογο Διδασκόντων για τον Θωμά. Πρόσφατα ειδοποιήσαμε τη μητέρα του να τον πάει σε κάποιον ειδικό ψυχικής υγείας. Το παιδί δείχνει να είναι κατά κάποιο τρόπο εθισμένο. Όλη του η ζωή είναι οι υπολογιστές».

Ο προϊστάμενος της Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος του εξήγησε ότι υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι σε όλο τον κόσμο θυμωμένοι με τον Θωμά. Έχει σπάσει τα ηλεκτρονικά συστήματα ασφαλείας σε εξαιρετικά σημαντικά ηλεκτρονικά δίκτυα. Επιτίθεται σαν «κυβερνο-πειρατής», μπλοκάρει και προκαλεί πανικό σε servers παγκόσμιας εμβέλειας.

«Τι να πω στην κυβέρνηση της Ελβετίας, που στη σελίδα του πρωθυπουργού στη θέση της φωτογραφίας του έβαλε τον Σκρουτζ Μακ Ντακ να κολυμπά σε πισίνα με δολάρια; Τι να εξηγήσω στη γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία, που σε κεντρικές σελίδες διαφήμισης αυτοκινήτων έβαλε τα κρυφά αρνητικά σχόλια των ειδικών που είχαν κάνει μυστικές δοκιμές στο νέο της μοντέλο; Τι να πω

στο διεθνές ειδησεογραφικό πρακτορείο για τις κατασκευασμένες ειδήσεις που ανέβαζε;»

«Να τα χαρακτηρίσουμε όλα αυτά και άλλα τόσα που έχει κάνει νεανικές τρέλες και να τον δικαιολογήσουμε! Ας παραδεχτούμε πως είναι σαν να έχει κολλήσει κάποιον ιό, όπως συμβαίνει με τους υπολογιστές.»

Έλεγαν, έλεγαν και σταματημό δεν είχαν. Ο Θωμάς, όπως φαίνεται, ήταν εδώ και καιρό υπό παρακολούθηση. Είχε προκαλέσει τον φθόνο και την αντιπαλότητα κάποιων άλλων χάκερ. Κι ας νόμιζε ότι τον είχαν σε εκτίμηση. Βοήθησαν κι αυτοί και μόλις οι αστυνομικοί της Δίωξης σιγουρεύτηκαν, τον συνέλαβαν. Ή μάλλον μόλις ενόχλησε μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες στον κόσμο. Τουλάχιστον αυτό έδειχναν τα γεγονότα.

«Μα είναι παιδί! Μην τον αντιμετωπίζετε σαν εγκληματία.»

«Κι αυτοί που πιθανόν θα μείνουν άνεργοι εξαιτίας του; Γιατί όταν σπας τον κωδικό και αποκαλύπτεις όλα τα σχέδια για μια νέα παιχνιδομηχανή πριν βγει στο εμπόριο, κι έτσι οι ανταγωνιστές μαθαίνουν όλες τις πληροφορίες που χρειάζονται, ουσιαστικά οδηγείς τους υπεύθυνους ασφαλείας στην απόλυση και την εταιρεία σχεδόν στην καταστροφή. Τι να τους πούμε; Λυπούμαστε, αλλά σας προκάλεσε μεγάλη ζημιά ένα παιδί – μην το αντιμετωπίζετε όμως σαν εγκληματία;»

«Έσπασε τον κωδικό κι έπαιξε παιχνίδια. Δεν τα έδωσε στους ανταγωνιστές!»

«Ποιος μας το εγγυάται αυτό;»

«Οι λογαριασμοί της οικογένειας στην τράπεζα ίσως; Για ελέγξετέ τους... είναι άδεια!»

«Το μαύρο χρήμα δε βρίσκεται εύκολα. Μπορείτε να αποδείξετε ότι δεν πήρε χρήματα;»

«Ναι. Αν του μιλήσω».

Ο Ανδρέας Γρηγορίου αληθινά δεν είχε τι να απαντήσει. Ήξερε πως ο Θωμάς είχε διαπράξει τα «εγκλήματα» για τα οποία τον κατηγορούσαν. Δεν έπαυε όμως να είναι σίγουρος ότι ήταν ένα μεγάλο παιδί που ίσως είχε πάρει στην πλάκα πολύ σοβαρά θέματα. Ο πρώτος ήταν ή ο τελευταίος; Τα έχει όμως αυτά η παρορμητική δύναμη της εφηβείας.

Τελικά, τον άφησαν να τον δει για πέντε λεπτά.

«Λυπάμαι, κύριε, που σας έμπλεξα, αλλά δεν είχα σε ποιον άλλο να τηλεφωνήσω...»

«Καλά έκανες και μου τηλεφώνησες. Θα σου δω δικηγόρο».

«Δεν καταλάβατε. Δε θα χρειαστεί δικηγόρος».

«Τι λες, παιδί μου; Πώς δε θα χρειαστεί. Ξέρεις πόσο σοβαρές είναι οι κατηγορίες; Κλοπή ευαίσθητου υλικού και παραβίαση εταιρικής ασφάλειας. Δεν έχεις καταλάβει πόσο έχεις μπλέξει; Δικηγόρο χρειαζόμαστε, ο οποίος να απαιτήσει παιδοψυχιατρική έκθεση».

«Έχω καταλάβει! Και θα δώσω ένα τέλος».

«Όχι, Θωμά μου. Μη λες τέτοια. Θα βρούμε τον καλύτερο δικηγόρο και θα τους εξηγήσουμε πόσο έχεις μεταβιώσει. Μην ακούω ανοησίες για “τέλος” στη ζωή σου».

«Δεν εννοούσα “τέλος” στη ζωή μου, αλλά στην κρᾶτησή μου. Λοιπόν, ακούστε, θέλω να στείλετε ένα e-mail στον υπεύθυνο μιας μεγάλης εταιρείας ηλεκτρονικών παιχνιδιών. Σας παρακαλώ να το κάνετε. Ξέρει αυτός. Μόλις λάβει το e-mail, θα φροντίσει να τελειώσουν όλα!»

Ο καθηγητής κοίταζε αποσβολωμένος. Ο Θωμάς είχε κάποιο κρυφό χαρτί για να πετύχει έναν συμβιβασμό με την αστυνομία; Και ποιον ήθελε να δάλει μεσολαβητή; Έναν από τους ισχυρότερους ανθρώπους στην παγκόσμια αγορά ηλεκτρονικών παιχνιδιών!

«Τι να γράψω στο e-mail;» ρώτησε.

Ο Θωμάς ξεκίνησε να υπαγορεύει. Από μέσα του ευχόταν η κυρία Ασημίνα, η μαμά του, να είχε πάει το «μωρό» σε αυτήν που το περίμενε. Όταν άκουσε τη φωνή της έξω από το δωμάτιο στο οποίο τον κρατούσαν, ήξερε ότι το σχέδιό του είχε πετύχει.

«Το παιδί μου! Πού έχετε το παιδί μου; Τι του έχετε κάνει;»

Μην απορείς, Ανδρέα. Πάντα οι καθηγητές θα μεταδίδουν τη σοφία και την πείρα τους και πάντα οι μαθητές θα τους αιφνιδιάζουν με την επινοητικότητα και τη δημιουργικότητα του νεανικού νου τους. Κι ο Θωμάς είχε γεννηθεί για να επινοεί και να αιφνιδιάζει. Όλους, ακόμη κι εμένα.